

Til minnis um Jens Guttesen

Í dag verður Jens Guttesen borin til gravar. Hann var 80 ára gamall, nú hann legði árnar inn.

Ein býarmynd er farin, og Havnin hefur mist ein af sínum góðu og trúföstu synum, eru það fleiri, sum hafa tikið til, síðani það frættist, at Jens var slóknaður. Alt hansara lív og hansara máti at vera uppá lýstu av musikalliteti og hetta setti dóm á alla staði, har hann var. Vit minnst hann lættan upp á sporð briklandi ella syngjandi, vit minnst hann spæla og syngja heim við hús og har hann vitjaði, og ikki minst minnst vit hann á mótum og í øðrum samkomum, tá hann sang av hjarta og ofta leiddi felagsangin.

Tað er komið fyrri meiri enn einferð, at sanglærarar hava biðið næmingarnar eygleið Jens Guttesen fyrri at siggja og fata, hvussu týðningarmikið tað er fyrri sangin, at bæði sál og líkam verður lagt í, tá songurin verður framborin!

Jens var havnarmaður, sonur Jens Christian, Kisan róptur, og Jóhannu Guttesen. Tey búðu í litlu húsum við Tinghúsvegin, og Jens visti einki annað um at siga, enn at tað var nógv fólk kring hann. Hann var elstur av ellivú systkjum, tvey onnur børn vóru undir lonini í long skiftir, nógv fólk vitjaðu inn á gólvið, og tað var so mangani, at onkur lá nátt, kanska serliga næstrafólk hjá mammuni, sum var ættad úr Skálavík.

Jens kendi tað sum framfjárrætt, at hann fekk høvi at ganga í realskúlanum.

Tíðin har setti síni spor, m.a. við at hann hevði stóran tokka til og áhuga fyrri móðurmálinum, sum hann hevði lært hjá Ríkardi Long.

Eftir skúlagongdina var hann á dómarakontórinum. Seinni fór hann í starv hjá Christiani Holm, sum í tíðini millum teir báðar heimabardagarnar taldist millum størstu vinnulívmenninar í landinum og sum millum so mangt annað eisini hevði við oljuna at gera. Tá stóra samfelagskreppan var fyrst í fimti árunum broyttist so mangt. Oljувirksemið hjá Shell gjørdist sjálvstøðugt felag, Jens fylgdi við í nýggja felagið, og arbeiðið á Viðarnesi røkti hann til í 1976, tá hann fór frá fyrri aldur.

Í 1944 gingu Pavla – dóttir Jóhannu Katrinu (ættad úr Innistovu í Klaksvík) og Jens Christian Dam í Havn – og Jens saman í hjúmarlag. Tey bygdu úti í Grønlandi, har hugnaliga heimið hevur verið karmur um eitt ríkt familjulív. Tey eiga fyra børn: Jóna, Gunnrið og Jens Christian búgva í Havnini, og Katrin býr á Eiði.

Samkoman

Jens var andaliga sannførdur á ungum aldri. Hann fann sitt andaliga heim í Ebenezer, har hann slóðaði fyrri øllum systkjumum. Jens og hansara hava verið trúföst í samkomuni. Hann hevði sunnudagsskúla á yngri árum, og av og á hevur hann saman við øðrum ferðast kring oyggjarnar og vitjað samkomur á bygd.

Serliga ókið hjá honum var sangur og tónleikur.

Hann var framúr gávuríkur, tá tað kom til at gera lög. Viðhvørt gjørdi hann lög til yrkingar, og viðhvørt vóru tað aðrir, sum gjørdur yrkingar til lögini hjá Jensi.

Í 1988 kom stór bók út – Ljómur og lag – við flestu lögnum, sum Jens Guttesen hevur gjørt og sett út. Har sæst, at tað var tíðliga í tíðini, at samstarvið kveiktist millum hann og Petur Háberg. Samstarvið vardi til máttur og megi hjá Peturi fóru at ganga undan, og tað sást eisini í bókini, at samstarvið millum Jens og Zacharias Zachariassen í mong ár hevur verið gott og inniligt og til gleði fyrri so mong.

Sangkórurinn í Ebenezer kendi Jens stóra ábyrgd fyrri. Í fleiri ættarlið var hann uppi, og í drúgvum tíðarskeið var hann leiddi. Í sambandi við hesa uppgávuna kombineraði og setti hann út fyrri blandað kór, manskór, kvinnukór og smærri bólkur. Undir leiðslu av Jensi hava tey sungið nógv, bæði inni og úti, í bý og á bygd, og onkuntíð vitjaðu tey uttanfyri landoddnarar, eitt nú í Skotlandi, Onglandi, Íslandi og Noregi.

Fjoltáttadur í tónleiki

Jens fekk eisini við at gera klassiskan tónleik, og serligan tokka hevði hann til hornatónleikin, sum so at siga var kominn inn við mórðirnjólkini. Í nógvum av tí, hann hevur gjørt, er hornið uppi, og tað hevur ikki minst Havnar Hornorkestar havt gleði av. Jens Guttesen var fastur fúsur á konsertum og fyrri góðum

trimum vikum síðani stóð hann, sum á hvørjari ólav-søku, og lýddi á, tá orkestrið spældi undir tinghúsinum.

Hann fevndi so víða á tí musikalska økinum, og hóast hann onkuntíð mundi kenna, at ikki øll skiltu og dugdu at gleðast í tí, sum myndaðist í honum, og sum hann sá stórt í, so lat hann seg ikki kúga. Hann grundaði á Skrifurnar og helt seg siggja, hvønn týðning tað leggjia í sangin og tónleikin, og tað var við tí ljósinum, sum hann hevði fingið, at hann brúkti fjoltáttadur evnini, sum hann var sannførdur um, at Skaparin hevði givið honum, og sum hann hevði eina brennandi trúðan at æra og lyfta hin Hægsta upp við.

Hann gjørdi lög til børnini at syngja í sunnudagsskúla og á legu, hann gjørdi lög til mótisangir, til gleðiløtur sum t.d. brúdleyp, og tá sorgin vitjaði.

Ætt og kenningar

At vitja fólk dæmði Jensi væl, og hann kendi tað eisini sum sína uppgávu. Familjan er stór, og tá Pavla og Jens umframt familjuna hava umgingist so nógv onnur, sigur tað seg sjálvt, at tey bæði so ofta vóru á ferð at vitja skyldfólk og vinfólk, bæði yngri og eldri. At Jens var ættkærur, og sum elstur í systkinaflokkinum kendi sína ábyrgd í tí sambandinum, sást m.a. í, at hann so ofta var á ferð kring landið, um tað so var til føðingardagar ella jarðarferðir, og at tey áttu nógvir vinir varð ikki minst undirstríkað, tá tey bæði 9. des-

ember í 1994 hildu gullbrúdleyp í Ebenezer og eini seks hundrad fólk vóru komin saman at heiðra Pavlu og honum og gleðast saman við teimum.

Pavla og hann vóru oftast saman, og leygdagin seinnapartin vóru tey í seinasta brúdleypinum her á fold. Á veg til hús hugdu tey inn á gólvið hjá einari dóttir fyrri at heilsa upp á eitt av barnabørnunum, sum var komið av flatlondum. Jens var væl upplagdur, og eingin hevði varðhugan av, at hetta var seinasti dagurin í hansara jarðarívi. Men áðrenn niðurfaringartíð var hann burtur. Jens kendi ikki deyðan sum figginda. Hann hevði kletta fasta trúgv á, at frelsuverk Kristusar, sum hann so tíðliga setti sítt álít á, eisini fór at bera, tá boð vóru eftir honum, og í hesum livdi og hvíldi hann.

Lívshugurin

til tað seinasta

Hóast tað var eyðsýnt, at kreftirnar so við og við gingu undan, so var lívshugurin tann sami. Nú orkaðu hvørki Pavla ella Jens at ganga ella smárenna longu teinarnar, sum til ikki fyrri so langari tíð síðani vóru roknaðir sum einki, men tað helt teimumum ikki aftur, tí yngra ættarliðið var rúndanum tey bæði og hjálpti teimum at ferðast.

Ein seðil hongur í køkinum hjá okkum á Toftum. Tað er ein heilsa, dagfest 15. juli ella tveir dagar eftir, at vit vóru komin aftur á klettarnar eftir næstan eitt ár í útlegd. Vit vóru farin í hagar ein túr, tá Jens og Pavla,

dóttirin á Eiði saman við einum syni, og sonurin saman við familjuni komu á dynar. Einki serligt var á vási, men tey ynsktu bara at heilsa uppá: við bili úr Havnini og norður til Eiðis at vitja dóttirina, so til Fugla-firðar at heilsa uppá elsta langommu- og langabba-barnið og so eitt lítið rend út á Toftir. Vit vóru ikki inni, men á seðlinum ynskja tey okkum væl aftur komnum og halda fyrri, at tey eiga vitjanina til góðar.

Hugurin til sang og tónleik var eisini hin sami, hóast megin var minkað. Mikudagin í síðstu viku stóð Jens fremstur millum sangararnar úti í kirkjugarðinum, tá ein annar av kendu havnarmonnum var borin til gravar, og fyrri stuttum hevði hann innrættað sær tónleikarúm í kjallaranum. Hann plagdi at taka til, at í honum bylgdist so mangt, sum hann so at siga kendi seg noyddan at festa á blað. Okkurt, sum ikki var liðugt, liggur á borðinum, men vit kunnu gleðast um so nógv, sum Jens í sínum drúgva og virkna lívi gav okkum. Hann gjørdi tað fyrri at æra og lyfta Harra og Frelsara sín upp, og at tað var dygd í tí, hann avrikaði, fara froyingar at tegnast um so leingi, sum nakar býr her á klettunum!

Ærad verið minni um Jens Guttesen.

Jóannes Hansen